

Op Pad naar het Land van Belofte

Prof. Johan Malan, Mosselbaai (september 2014),
<http://www.bibleguidance.co.za/Afrartikels/Landvanbelofte.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling door M.V.

Schriftlezing:

“En ik wil niet, broeders, dat u er geen weet van hebt dat onze vaders allen onder de wolk waren en allen door de zee zijn gegaan, ² en dat allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, ³ en allen hetzelfde geestelijke voedsel gegeten hebben, ⁴ en allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben. Zij dronken namelijk uit een geestelijke rots, die hen volgde; en die rots was Christus. ⁵ Maar in de meesten van hen heeft God geen welgevallen gehad, want zij zijn neergeveld in de woestijn. ⁶ En deze dingen zijn gebeurd als **voorbeelden voor ons**, opdat wij niet zouden verlangen naar kwade dingen, zoals ook zij verlangd hebben. ... ¹¹ Al deze dingen nu zijn hun overkomen als voorbeelden voor ons, en ze zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde van de eeuwen gekomen is” (1 Korinthiërs 10:1-6, 11).

Paulus verzoekt de nieuwtestamentische kerk om Gods handelwijzen met Israël als lessen te nemen en uit de fouten van dit volk te leren, want wij zijn allen op reis naar de eeuwigheid. Israëls uittocht uit Egypte kan als een beeld gezien worden van deze pelgrimsreis. Zij zijn op een tocht vertrokken die met het slachten van het paschalam begon, en hen uiteindelijk tot binnen het Beloofde Land gebracht heeft. Slechts een klein groepje van hen heheeft de geestelijke lessen van heiligmaking en toewijding ter harte genomen die de Heer hen tijdens deze reis geleerd had. De grote meerderheid van het volk heeft een wisselvallig leven van vallen en opstaan geleid en als gevolg daarvan hun eigen vordering vertraagd.

Israëls bevrijding uit Egypte en hun uittocht uit het gebied van hun zondige verleden, om de Heer weg van hun onderdrukkers te gaan dienen, is een type van de redding van zondaars uit de slavernij van zonde, en hun daaropvolgende afzondering om zonder enig compromis met de wereld de Heer te dienen. De reis die Israël vertrekkend van Egypte naar het Beloofde Land moest ondernemen, is een type van de nieuwtestamentische weg van heiligmaking. De geestelijke hardheid van Israël en hun herhaalde weigering om zich aan de vormende hand van de Heer te onderwerpen, zijn een type van die nieuwtestamentische christenen die in hun vleeselijkheid, en liefde voor de wereld, volhardden, en daardoor nalaten om hun heiligmaking in de vrees van de Heer te volbrengen (vgl. 2 Korinthiërs 7:1).

Paulus zegt dat wij de waarschuwingen betreffende Israëls afvalligheid ter harte moeten nemen, als we vaststellen dat zo weinig christenen met volharding en overgave de weg van de heiligmaking bewandelen. Als wij slechte, vleeselijke begeerten najagen, zullen wij geestelijke ontwikkeling vertragen en zelfs helemaal blokkeren.

Israëls reis van bevrijding is binnenin Egypte begonnen, waar het volk machteloze slaven van Farao was. Het paschalam dat in Egypte geslacht werd, was een profetische heenwijzing naar de Heer Jezus als het vlekkeloze Lam van God dat voor de zonden van de hele wereld geslacht zou worden. Paulus zegt: “ook ons Paaslam is voor ons geslacht: Christus” (1 Korinthiërs 5:7). “In Hem hebben wij de verlossing, door Zijn bloed” (Efeziërs 1:7). Petrus zegt dat wij losgekocht zijn door het kostbare bloed van Christus, zoals van een lam zonder gebrek en vlekkeloos (1 Petrus 1:18-19). De verheerlijkte kerk zal de Heer Jezus rond de troon toezingen: “U bent geslacht en hebt ons voor God gekocht met Uw bloed, uit elke stam, taal, volk en natie” (Openbaring 5:9).

Nadat Israël uit Farao's macht verlost werd, zijn zij dadelijk uit Egypte weggetrokken naar een nieuwe bestemming. Nadat wij uit de macht van de Satan bevrijd werden en uit de duisternis naar het licht overgegaan zijn, vertrekken wij ook in ons nieuwe leven op reis om het doel van de Heer met ons leven te verwezenlijken. Wij bewandelen het pad van toenemende heiligmaking waarop wij

voortdurend voor nieuwe uitdagingen komen te staan en sterker worden in de Heer. Onze verlossing is dus pas het **begin** van een lange reis van geestelijke groei tijdens welke wij moeten volharden totdat al de wonderlijke beloften van de Heer in ons leven vervuld zijn.

Kort nadat Israël bevrijd werd, werden zij met een andere vijand geconfronteerd en daardoor aangevallen, namelijk de Amalekieten. Gewapende ruiters van Amalek hebben de Israëlieten, die achtergeraakt waren, ingehaald en gedood (zie Deuteronomium 25:17-19). De vijand is dus binnenin het leger gekomen en heeft de achterhoede aangevallen, die voor hen de gemakkelijkste prooi was. Amalek is een type van de duivel, die Gods volk van **binnen** af aanvalt, daarom is hij een voorstelling van de inwonende zondige natuur die overwonnen moet worden. Farao is een type van de duivel die mensen van **buitenaf** aanvalt, wil overheersen, verslaven en doden. Nadat de Heer Israël van de Farao verlostte en zijn macht verbroken had, moesten zij ook dringend de overwinning behalen over de vijand vanbinnen.

In het Nieuwe Testament verkeren wij als gelovigen in dezelfde situatie. Nadat een persoon van Satans macht bevrijd en gered is, heeft de duivel nog steeds een bondgenoot in zijn leven, namelijk uw zondige natuur. De duivel werkt dus van binnen af door het vlees om een gelovige aan te vallen, lam te leggen en onvruchtbaar te maken. Wij moeten ook tegen deze vijand inwendig overwinning verkrijgen als we geestelijk willen vorderen.

Israël is bij Rafidim gekomen waar water uit de rots gevloeid heeft. Hier werden zij innerlijk verkwikt, hebben overwinning over Amalek behaald, en werd hen rust gegund na de vijandelijke aanvallen. God heeft voor Zijn volk een rots gekleefd en een stroom water voorzien waaruit zij konden drinken. Hierna is er een grote wending gekomen in hun strijd tegen de vijand en hebben zij een klinkende overwinning behaald. De strijd tegen Amalek was bijzonder hevig. Als Mozes zijn handen zegenend omhoog hield, hebben Jozua en zijn manschappen Amalek teruggedreven. Toen Mozes zijn handen liet zakken, is Jozua weer door Amalek teruggedreven. Dit is een typische situatie van vallen en opstaan. Als oplossing hiervoor hebben Aäron en Hur de handen van Mozes omhoog gehouden en is Amalek door de scherpte van het zwaard een nederlaag toegediend. Aäron, de priester, is de verpersoonlijking van gebed, terwijl Hur wijsheid, reinheid of heiligheid betekent. De strijd tegen het vlees kan niet gewonnen worden zonder voortdurend gebed en overgave tot heiliging.

Paulus zegt in 1 Korinthiërs 10:4 dat de gekleefde rots op Christus duidt. De stroom water duidt op de uitstorting van de Heilige Geest, na de kruisdood en de opstanding van de Heer Jezus. Hij nodigt ons allen uit om uit deze stroom te drinken en geestelijk verkwikt te worden: “Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. En dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was” (Johannes 7:37-39).

Door de kruisdood van de Heer Jezus en de vervulling met de Heilige Geest, kunnen wij overwinning behalen over onze inwonende, zondige natuur. Dit moet met aanhoudend gebed en christelijke levenswandel gepaard gaan. Hou vol met geestelijke oorlogvoering totdat Amalek beslissend verslagen is. Hierna kan u ook rusten in de Heer en in Zijn sterkte omdat de tweestrijd tussen de Geest en het vlees voorbij is. Amalek zal weer proberen terug te komen om het vlees te laten herleven, maar als uw verhouding met de Heer recht is, zal hij niet weer het beheer over u kunnen krijgen. Volhard slechts op het pad van gebed en heiligmaking en geef aan de duivel geen plaats.

Het is opvallend dat de strijd tegen Amalek nooit ophoudt, maar van geslacht tot geslacht voortduurt: “De strijd van de HEERE zal tegen Amalek zijn, van generatie op generatie!” (Exodus 17:16). Elk nieuw mensengeslacht moet strijden tegen de inwonende, zondige natuur en daar overwinning over behalen. Daarna mag de weerstand tegen het vlees niet verslapt worden, omdat het vlees gekruisigd moet blijven en niet mag toegelaten worden om weer zijn verloren beheer over ons leven terug te krijgen. De Heer Jezus heeft gezegd dat dit dagelijkse toewijding vereist: “Als iemand achter Mij wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis dagelijks opnemen en Mij volgen” (Lukas 9:23). Wanneer Amalek verslagen is en wij de overwinning deelachtig geworden zijn, moeten wij voortdurend gelijkvormig blijven aan de Heer Jezus Christus zodat wij ononderbroken door de Geest zouden wandelen en niet door het vlees.

Wanneer de Heilige Geest in Zijn volheid het beheer over een persoon zijn leven verkrijgt, en aan hem kracht geeft om zonde te overwinnen, leidt Hij die persoon ook om een diepere kennis op te doen van de Heer Zijn Woord. De Heer Jezus heeft gezegd: “Maar wanneer Die komt, de Geest van de waarheid, zal Hij u de weg wijzen in heel de waarheid” (Johannes 16:13). Ditzelfde beginsel gold ook voor Israël, zodat de ware gelovigen onder hen konden zeggen: “Ik heb Uw belofte in mijn hart opgeborgen, opdat ik tegen U niet zondig” (Psalm 119:11). De woorden van de Verlosser zijn Geest en leven (Johannes 6:63): deze vormen ons geloof en denken en leiden ons in onze besluiten en handelingen.

Het bevrijde volk van God is op de vijftigste dag na hun uittocht uit Egypte bij Sinaï aangekomen, en heeft daar ongeveer een jaar lang vertoefd. Op hen had een nieuw leven als uitverkoren volk gewacht, en daarvoor moesten nieuwe levensbeginselen bij hen ingescherpt worden. Zij moesten de wet van de Heer degelijk leren kennen, en nauwgezet daarnaar leven. Indien zij alle geestelijke lessen van geloof, gebed, overwinning over de macht van Satan en heiligmaking ter harte zouden nemen, zou Sinaï voor hen een heerlijke ondervinding geweest zijn. Met slechts geringe uitzonderingen is het tegendeel ongelukkiglijk waar geworden. De meesten van hen waren vormgodsdienstige meelopers wier harten nog bij de vleespotten van Egypte waren. Toen Mozes te lang naar de zin van het volk op de berg bleef, om de wet van de Heer te ontvangen, hebben zij een gouden kalf gemaakt, en voor dit gruwelijke gedrocht uitbundig feest gevierd, het geëerd en beweerd dat dit hun god was die hen uit Egypte had geleid (Exodus 32:1-6). Dit is geheel en al ondenkbaar maar het is toch gebeurd. Dit is de reden waarom de Heer zegt dat Israëls geestelijke dwalingen als een waarschuwing voor ons zijn opgetekend, over wie het einde van de eeuwen gekomen is (1 Korinthiërs 10:11). Als wij in vormgodsdienstigheid vervallen, en de Heer door ons gedrag smaden, zal Zijn toorn over ons komen. Wij kunnen niet voor afgoden, zoals bv. Mammon, neerbuigen en denken dat de Heer daarmee genoegen zal nemen.

De geestelijke betekenis van Sinaï is dat het Woord van de Heer niet met inkt, maar door Zijn Geest op de tafels van ons hart geschreven moet worden. Het gevolg hiervan moet zijn dat ons leven zoals een brief van Christus is die door de wereld gelezen kan worden (2 Korinthiërs 3:3). Wij moeten in de genade en kennis van de Heer toenemen (2 Petrus 3:18), zodat wij een echte kennis van het Woord van God zullen hebben. Wij moeten ons in voortgezette bijbelstudie verdiepen nadat wij ons ingezet en gebeden hebben om met de Heilige Geest vervuld te zijn. Of wij nu een formele studie van de Bijbel maken door een of andere cursus te volgen, of dit informeel door zelfstudie doen, maakt de zaak niet uit. Het feit is enkel dat wij een systematische studie van het Woord van God móéten maken; dan kan de Heer ook ons gebruiken. Hebt u het Woord van de Heer al bestudeerd zodat uw voetstappen daarin verankerd zijn? “Laat het woord van Christus in rijke mate in u wonen” (Kolossenzen 3:16), want dan zal u dit ook met goed gevolg aan anderen verkondigen.

De uitdaging van het volheidsleven

Israël heeft de geestelijke lessen niet ter harte genomen tijdens hun trek door de woestijn, en daarom waren zij niet juist ingesteld om de uitdagingen het hoofd te bieden die op de grens van het Beloofde Land hen opwachtten. Mozes heeft twaalf verspieters uitgestuurd om het land te gaan verkennen en verslag uit te brengen. Jozua was een van die verspieters (Numeri 13:17-20). Het grote merendeel van deze verkenners (tien van de twaalf) is bevreesd geworden voor de inwoners van het land, en hebben Israël afgeraden het land in bezit te nemen. Na de 40 dagen van verkenning hebben zij als volgt aan Mozes verslag uitgebracht:

“Zij vertelden het Mozes en zeiden: Wij zijn in dat land gekomen waarheen u ons gestuurd hebt, en werkelijk, het vloeit over van melk en honing, en dit is zijn vrucht. ²⁸ Het volk echter dat in dat land woont, is sterk, de steden zijn versterkt en heel groot, en ook hebben wij daar nakomelingen van Enak gezien. ²⁹ In het Zuiderland woont Amalek, in het bergland wonen de Hethieten, de Jebusieten en de Amorieten, aan de zee en aan de oever van de Jordaan wonen de Kanaänieten. ³⁰ Toen bracht Kaleb het volk tegenover Mozes tot bedaren, en zei: Laten wij vrijmoedig optrekken, wij zullen het land in bezit nemen, want wij zullen het zeker overmeesteren. ³¹ Maar de mannen die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij kunnen tegen dat volk niet optrekken, want het is sterker dan wij. ³² En zij lieten een kwaad gerucht uitgaan bij de Israëlieten over het land dat zij verkend hadden, door te zeggen: Het land waar wij doorgetrokken zijn om het te verkennen, is een land dat zijn in-

woners verslindt, en heel het volk dat wij in het midden daarvan gezien hebben, bestaat uit mannen van grote lengte. ³³ Wij hebben er ook reuzen gezien, nakomelingen van Enak, afkomstig van de reuzen. Wij waren in onze eigen ogen als sprinkhanen, en zo waren wij ook in hun ogen” (Numeri 13:27-33).

Jozua en Kaleb hebben echter het volk moed ingesproken en geprobeerd om hun vertrouwen te herstellen in Gods almacht:

“En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, *twee* van hen die het land verkend hadden, scheurden hun kleren, ⁷ en zeiden tegen heel de gemeenschap van de Israëlieten: Het land waar wij doorgetrokken zijn om het te verkennen, is een bijzonder goed land. ⁸ Als de HEERE ons genegen is, zal Hij ons in dat land brengen en zal Hij het ons geven, een land dat overvloedig van melk en honing. ⁹ Alleen, kom tegen de HEERE niet in opstand, en u, wees niet bevreesd voor de bevolking van het land, want zij zijn ons tot voedsel, hun schaduw is van hen geweken, en de HEERE is met ons. Wees niet bevreesd voor hen! ¹⁰ Toen zei heel de gemeenschap dat men hen met stenen moest stenigen” (Numeri 14:6-10)

Mozes heeft ook bevestigd wat Jozua en Kaleb gezegd hebben:

“De HEERE, uw God, Die voor u uit gaat, Hij zal voor u strijden, overeenkomstig alles wat Hij voor uw ogen in Egypte voor u gedaan heeft, ³¹ en in de woestijn, waar u gezien hebt dat de HEERE, uw God, u gedragen heeft, zoals een man zijn zoon draagt, op heel de weg die u gegaan bent, totdat u op deze plaats gekomen bent. ³² Maar ondanks deze woorden geloofde u niet in de HEERE, uw God” (Deuteronomium 1:30-32).

Het grote aantal Israëlieten dat niet geloofd heeft dat God het land Kanaän aan hen kon geven, heeft wegens hun ongeloof de beloften van de Heer verbeurd en dit geslacht is in de woestijn gestorven. Slechts de leden van het jonge geslacht hebben onder de leiding van Jozua een nieuwe overgave gemaakt aan de Heer en werden waardig geacht om het land in bezit te nemen. De verkenning van het Beloofde Land was een belangrijk keerpunt op Israëls reis uit Egypte. Had het volk de onderwijzing van de Heer aanvaard en hun geloofsleven daarbij aangepast, dan zouden zij in dit stadium geestelijk sterk geweest zijn en goed voorbereid om de volgende grote uitdaging te aanvaarden. Het was echter voor ongelovig Israël verkieslijker om permanent in de woestijn te vertoeven, veeleer dan hun erfenis aan de overkant van de Jordaan samen met de Heer in bezit te nemen. Velen onder hen waren zelfs bereid om eerder naar Egypte terug te keren en weer slaven van Farao te worden. Zij hebben de gemakkelijke weg van de minste weerstand gekozen, en als gevolg daarvan zichzelf geestelijk verarmd, tot op het punt van onwaardigheid, om de rijke zegen van de belofte van de Heer te beërven.

Het moderne Christendom bevindt zich in precies dezelfde situatie. Wij beschouwen onszelf als christenen die reeds uit het “Egypte” van een zondig verleden verlost zijn. Zoals in het geval van Israël, zijn velen van de lidmaten van christelijke kerken slechts vormgodsdienstigen zonder getuigenis van wedergeboorte. Zij zijn meelopers die slechts een uiterlijke gedaante van godzaligheid bezitten, maar meestal in strijd met Gods Woord optreden. De anderen zijn wel gered, maar staan nog in de kinderschoenen van hun geloofsleven. Slechts een klein groepje is geestelijk volwassen omdat zij van heiligmaking na bekering kunnen getuigen, en doelgericht voortgaan om in geloof de beloften van de Heer aan te nemen.

De geestelijke problemen en inzichteloosheid van de meerderheid van de gelovigen leiden ertoe dat zij overmatig afhankelijk zijn van godsdienstige leiders, en slechts op hen vertrouwen om de weg te wijzen. Zoals Israël sturen ook zij verkenners uit om het pad dat voor hen ligt te onderzoeken en dan advies te geven over gepast optreden. Deze verkenners, deze godsdienstleiders, maken er aanspraak op dat zij de kennis hebben om de juiste aanbevelingen te geven aan de mensen. Zij verkennen het theologische landschap en bieden richtlijnen aan over hoe Gods beloften in Zijn Woord vertolkt moeten worden, zij stellen leerstellingen op, en doen oplossingen aan de hand over hoe crisissen aangepakt moeten worden. De leerstellingen van sommige kerkvaders zoals bv. Origenes, Augustinus, Calvijn, Luther, Wesley, e.a. worden al eeuwenlang nagevolgd, en de invloed ervan mag niet onderschat worden - sommigen van hen hebben bijbelse waarheden verkondigd, terwijl vele anderen ongeloof en dwaling bevorderd hebben.

Het is juist op het theologische terrein dat de duivel doorheen vele jaren aanzienlijke invloed heeft verkregen, door miljoenen mensen te misleiden, geestelijk te beroven en op een verkeerd pad te zetten; en deze aanslag neemt sterk toe. Net zoals in het geval van Israël, geeft de meerderheid van de verkenners verkeerd advies aan de mensen. Zij focussen niet op volle verlossing in Christus en beschouwen daarom het Beloofde Land Kanaän, namelijk het overwinningsleven, als een totaal onbereikbaar ideaal en zeggen hun volgelingen dat zij zwakke mensen zijn die nooit overwinning over zonde en vleeselijkheid zullen kunnen verkrijgen. De vijand wordt beschouwd als te sterk voor hen, en daarom moeten zij zich verzoenen met de gedachte dat zij altijd slechts woestijnbewoners zullen zijn - niets meer. Zij zijn toch uit Egypte verlost en moeten daarin berusten. Gelovigen moeten niet naar een dieper leven zoeken, want dat is hun hier niet beschoren.

Erkent u dit soort taal, dat niet enkel fatalistisch is, maar ook getuigt van ongeloof met betrekking tot verscheidene bijbelse beloften? Zulke theologen en kerkvaders, ondermijnen de geloofwaardigheid van de Bijbel omdat zij hoofdzakelijk op ontkenning ingesteld zijn. Niet allen van hen ontkennen alle bijbelse leerstellingen, aangezien sommigen van hen wel de verlossingsleer erkennen, zoals uitgebeeld door Israëls verlossing uit Egypte. Dit is echter voldoende voor hen en zij ontkennen dat er nog een verdere overgang is, naar het Land van Belofte, en sluiten zichzelf zodoende af van talloze Bijbelse beloften. Wegens hun zelf opgelegde theologische beperkingen ontkennen zij de volgende leerstellingen en beloften in de Bijbel: er is geen verder genadewerk van hartsreiniging en vervulling met de Heilige Geest omdat alle christenen de Geest in Zijn volheid ontvangen hebben; er is niet zoiets als vleeselijke christenen die hoofdzakelijk door het vlees wandelen; er is geen opname, geen persoonlijke Antichrist of een letterlijke verdrukking van zeven jaar; Israël is niet meer Gods volk en het herstel van het moderne Israël heeft niets met de Bijbel te maken; de troon van David zal niet hersteld worden in Jeruzalem, en er zal ook geen duizendjarig vrederijk komen na de wederkomst van Christus. Deze groep theologische verkenners erkennen Jezus Christus wel als Verlosser, maar zij zijn niet met de Heilige Geest vervuld, verstaan helemaal niet de volle raad van God, en berusten volkomen in het woestijnleven met zijn geestelijke armoede en sukkelbestaan. Zij begrijpen ook de bijbelse profetieën niet.

Naarmate het geestelijke verval toeneemt, wordt de lijst van theologische ontkenningen slechts langer en het verval neemt alsmaar grotere afmetingen aan. Vervolgens zijn er nieuwe toevoegingen aan de lijst en daardoor worden de fundamenteën van het christelijke geloof helemaal omvergehaald (vgl. Psalm 11:3). Volgens moderne afvalligen bestaat er niet zoiets als wedergeboorte omdat mensen op een ritualistische manier gered worden, zoals bv. de doop; Christus is niet maagdelijk geboren; Hij is niet God; Zijn kruisiging was een politieke daad die niets met vergiffenis van zonde te maken heeft; Hij is niet uit de dood opgestaan, en dus ook niet naar de hemel opgevaren; Hij is niet de enige Verlosser omdat er ook veel andere messiassen in de wereldgodsdiensten zijn; de Bijbel is niet het geïnspireerde en foutloze Woord van God; er is geen hemel of hel, en ook geen duivel; zonde is een relatief begrip en elkeen kan voor zichzelf besluiten wat juist en fout, goed en verkeerd is. Deze groep theologische verkenners is van mening dat het fout was dat Israël uit Egypte wegtrok en zich tot een miserabel woestijnleven beperkte. Zij zijn voor een terugkeer naar Egypte, de wereld, en de aanvaarding van een intergeloofsoriëntatie. Een godsdienstig denken van deze aard vertegenwoordigt de overgang van een zwak geloof naar totaal ongeloof. Uiterste geloofsafval is volgens de Bijbel het gevolg van demonisch geïnspireerde misleiding, en dit is vooral kenmerkend voor de eindtijd, kort voor de wederkomst van Christus (1 Timotheüs 4:1).

Tegenover de grote groep dwalenden, is er een klein groepje gelovige verkenners dat goede raad uit het Woord van God geeft. Zij doen hun best om geloof in de almacht van God en de waarheid van Zijn beloften te bevorderen. Er is immers een Beloofd Land om in bezit te nemen, en het komt neer op wantrouwen als wij zouden weigeren Gods beloften in het geloof aan te nemen en Hem voor een volle verlossing en heiligmaking te vertrouwen (vgl. 1 Thessalonicenzen 5:23). Waarom zou Hij een land (of leven) aan ons beloven, waarin wij vrij van overheersing door onze vijanden kunnen leven, indien het onmogelijk zou zijn om overwinning in Zijn Naam te behalen? Wij zouden ons geestelijk drastisch verarmen indien we niet om vervulling met de Heilige Geest vragen en ernaar streven, want dit is de sleutel tot overwinning op al onze vijanden.

De twee betrouwbare verspieters werden door het volk verworpen en er was zelfs een oproep om hen te stenigen (Numeri 14:10). Dit is vandaag ook zo, daarom is er dikwijls een grote mate van

strijd en negatieve emoties tussen lidmaten en leiders van verschillende denominaties. Predikers die sterk op evangelische beginselen staan, en dit sluit het diepere genadewerk van heiliging in, zijn meestal geen populaire geestelijke leiders. In hun verkenning van het geestelijke landschap zijn zij zich tenvolle bewust van de grote macht van de vijand. Dit beïnvloedt echter hun zienswijze over het voorliggende pad niet negatief, want zij zijn zich ook bewust van een grotere waarheid, namelijk de almacht van God om Zijn Woord te vervullen en al Zijn beloften waar te maken. Hij kan en wil van ons allemaal meer dan overwinnaars maken.

De kerk van de eindtijd is in drie uiteenlopende groepen verdeeld. Sommige lidmaten zijn vormgodsdienstig die slechts met hun verstand geloven en dus nog steeds in Egypte zijn omdat zij nog niet door het bloed van het Lam losgekocht zijn. Een andere groep is wel uit hun zondige verleden gered, maar bevinden zich in het sukkelbestaan van een woestijnleven omdat zij de overwinnende heiligmaking nog niet deelachtig zijn geworden. Slechts een kleinere groep bevindt zich in het Beloofde Land van overwinnend geestelijk leven. In vele gevallen zijn er vertegenwoordigers van al deze drie groepen in dezelfde gemeente - ongeredden, vleselijken en geestelijken.

Als gevolg van de lage geestelijke standaard die zo algemeen in de wereld voorkomt, bidden verscheidene toegewijde christenen ernstig tot de Heer dat Hij herleving aan Zijn kerk zou schenken - dat de geestelijken onder hen opnieuw vervuld zouden worden met de Heilige Geest om de Heer met grotere ijver te dienen; dat de vleselijken zich zouden overgeven zodat zij overwinning kunnen beleven die de Heer aan ons allen beloofd heeft; en dat de ongeredden gered zouden worden. Wij leven in een tijd waarin dezen die onrecht doen, nog meer onrecht doen, maar waarin de heiligen opgeroepen worden om nog heiliger te worden (Openbaring 22:11).

Als gevolg van de grotere eisen die er in de eindtijd gesteld worden aan het christenschap wegens toenemende goddeloosheid, moeten kinderen van de Heer zorgen dat zij niet verzwakken in hun ijver. Wij moeten ons niet zoals Petrus op zijn nachtelijke vaart door de storm op zee, blind staren op de donkere golven rondom ons, maar de ogen op Jezus gevestigd houden en Zijn komst verwachten: "En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, zoals Hij rein is" (1 Johannes 3:3).

Terwijl wij op de komst van de hemelse Bruidegom wachten, moeten wij ons ervan verzekeren dat wij niet geestelijk op een dwaalspoor belanden en ergens in de woestijn van een vleselijke of wereldse leefwijze rondzwerven. In nieuwtestamentische zin in het Beloofde Land te zijn, betekent dat wij alle beloften van de Heer Jezus over redding en heiligmaking zullen aannemen en Hem dagelijks zullen navolgen (1 Johannes 2:6). Dit zal ons in staat stellen om volwassen christenen te worden en een overwinnende strijd tegen onze geestelijke vijanden te voeren. De sleutel tot een leven van overwinning en vruchtbare dienst is getrouwheid aan onze Verlosser. Johannes zegt: "Let op uzelf, opdat wij niet verliezen waarvoor wij gewerkt hebben, maar een vol loon mogen ontvangen. Ieder die overtreedt en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; wie in de leer van Christus blijft, die heeft zowel de Vader als de Zoon" (2 Johannes 1:8-9).

Moge de Heer ons helpen om in de leer van Christus te blijven door altijd Zijn Godheid, almacht en genadewerk te erkennen, en dagelijks toe te nemen in Zijn genade en kennis (2 Petrus 3:18). Wanneer Hij meer wordt in onze harten, in onze levens en in onze gemeenten, zullen wij op een overtuigende wijze vleselijke christenen kunnen helpen die nog doelloos in een geestelijke woestijn rondzwerven, en ook een ongeredde wereld die het slachtoffer is van ongeloof.